

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 30 maja 1956 r.

Nr 16

TREŚĆ:
Poz.:

DEKRETY:

87 — z dnia 16 maja 1956 r. o umowach dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej	103
88 — z dnia 16 maja 1956 r. o zmianie prawa o notariacie	104
89 — z dnia 16 maja 1956 r. o zmianie ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o postępowaniu niespornym w sprawach rodzinnych oraz z zakresu kurateli	105

ROZPORZĄDZENIE

90 — Ministra Leśnictwa z dnia 15 maja 1956 r. w sprawie czasów ochronnych dla zwierzyny łownej	105
---	-----

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

91 — z dnia 18 maja 1956 r. w sprawie przystąpienia Meksyku do konwencji o zwalczaniu handlu ludźmi i eksploatacji prostytucji, otwartej do podpisu w Lake Success dnia 21 marca 1950 r.	106
--	-----

87

DEKRET

z dnia 16 maja 1956 r.

o umowach dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Art. 1. Dostawy pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej powinny być dokonywane na podstawie uprzednio zawartych umów.

Art. 2. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej obowiązane są do zawierania umów dostawy mających na celu wykonanie zadań planowych.

2. Jednostka gospodarki uspołecznionej może wystąpić do komisji arbitrażowej o ustalenie treści umowy dostawy, jeżeli obowiązek dostarczenia lub odbioru przez drugą jednostkę gospodarki uspołecznionej artykułów określonych co do ilości i rodzaju wynika z uzgodnień między organami nadrzędnymi obu zainteresowanych jednostek lub pomiędzy organem nadrzędnym jednej strony a drugą stroną albo z zadań planowych ustalonych w innym trybie przewidzianym w obowiązujących przepisach. Postanowienie to stosuje się, jeżeli obie strony podlegają państwowemu arbitrażowi gospodarczemu.

3. Jeżeli przy ustalaniu treści umowy okaże się konieczność zmiany zadań planowych wyznaczonych zainteresowanym jednostkom uspołecznionym, komisja arbitrażowa może wystąpić do właściwych organów o zmianę tych zadań.

Art. 3. 1. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali ogólne warunki dostaw w stosunkach pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej, oddzielnie dla dostaw w obrocie krajowym i oddzielnie dla dostaw związanych z obrotem z zagranicą.

2. Organy naczelne administracji państwowej oraz centralne organizacje spółdzielcze mogą za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustalać branżowe warunki dostaw artykułów produkowanych lub skupowanych przez podległe lub nadzorowane przedsiębiorstwa. Warunki te ustala się w porozumieniu z naczelnymi organami administracji państwowej i centralnymi organizacjami spółdzielczymi nadzorującymi innych dostawców i głównych odbiorców takich samych artykułów. Branżowe warunki dostaw obowiązują przy wszystkich dostawach danego artykułu, chyba że w zarządzeniu wprowadzającym te warunki zastrzeżono stosowanie ich tylko do niektórych dostaw.

3. Branżowe warunki dostaw mogą odbiegać od warunków ustalonych na podstawie ust. 1 tylko w zakresie uzasadnionym szczególnymi potrzebami produkcji lub obrotu danymi artykułami.

4. Warunki dostaw nie mogą być wprowadzone w życie wcześniej niż po upływie 30 dni od ich ogłoszenia.

5. Strony mogą w umowach regulować wzajemne prawa i obowiązki odmiennie, niż to zostało określone w warunkach dostaw (ust. 1 i 2), chyba że z treści warunków wynika zakaz odmiennego regulowania tych praw i obowiązków.

Art. 4. 1. Warunki dostaw ogólne i branżowe powinny ustalać w szczególności:

- 1) tryb zawierania i rozwiązywania umów oraz sankcje za niewykonanie obowiązku zawarcia umowy,
- 2) sposób określenia przedmiotu dostawy,
- 3) sposób oraz zasady zwracania opakowań,
- 4) tryb dostawy i odbioru artykułów,
- 5) obowiązek ubezpieczenia,
- 6) tryb składania reklamacji co do jakości i ilości dostarczonych artykułów,
- 7) sposób zapłaty,
- 8) odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy.

2. Sposób zapłaty powinien być ustalony zgodnie z obowiązującymi zasadami rozliczeń między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Art. 5. Zmiana lub rozwiązanie umowy za wzajemną zgodą stron może nastąpić tylko w przypadkach określonych w warunkach dostaw (art. 3 ust. 1 i 2).

Art. 6. 1. Jeżeli umowa nie została wykonana na skutek zarządzenia wydanego przez organ nadrzędny jednej ze stron w drodze nadzoru nad tą stroną lub na skutek zarządzenia jednostki przez ten organ upoważnionej, organ lub jednostka, która wydała zarządzenie, obowiązane są do zapłaty odszkodowania drugiej stronie, chyba że Rada Ministrów w przypadkach uzasadnionych koniecznością gospodarczą upoważni ten organ do wydawania zarządzeń obowiązujących obie strony.

2. Uzgodnione zarządzanie organów nadrzędnych obu stron dotyczące zmiany przedmiotu lub warunków dostawy objętej umową zobowiązuje strony do wykonania tego zarządzenia i do zmiany lub rozwiązania umowy w zakresie, jaki wynika z zarządzenia.

Art. 7. W przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych koniecznością gospodarczą, Rada Ministrów może upoważnić naczelne organy administracji państwowej do wydawania decyzji nakazujących podległym jednostkom gospodarki uspołecznionej dokonywanie dostaw na rzecz innych jednostek gospodarki uspołecznionej bez zawarcia przez nie umowy. Z decyzji tych wynikają prawa i obowiązki dla odbiorcy i dostawcy na równi, jak gdyby została między nimi zawarta umowa.

Art. 8. 1. Jeżeli z powodu nadzwyczajnego zdarzenia odroczenie dostarczenia przedmiotu dostawy do czasu zawarcia umowy mogłoby wyrządzić szkodę gospodarce narodowej, organ nadrzędny może polecić podległej mu jednostce dokonanie w określonym terminie dostawy artykułów niezbędnych dla odbiorcy, zawiadamiając o tym jednocześnie organ nadrzędny odbiorcy.

2. Odbiorca może odmówić przyjęcia dostawy tylko

wówczas, gdy dostarczone artykuły nie odpowiadają potrzebie, która była przyczyną wydania decyzji.

Art. 9. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia może rozciągnąć zastosowanie przepisów dekretu na świadczenie usług między jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Art. 10. Przepisów ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494) nie stosuje się do umów dostawy w stosunkach pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej z wyjątkiem art. 5 i 6 tej ustawy.

Art. 11. 1. Traci moc ustawa z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 180).

2. Do czasu wejścia w życie ogólnych warunków dostaw wydanych na podstawie art. 3 ust. 1 obowiązują ogólne warunki dostaw wydane na podstawie ustawy określonej w ust. 1.

Art. 12. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *St. Skrzyszewski*

88

DEKRET

z dnia 16 maja 1956 r.

o zmianie prawa o notariacie.

Art. 1. W ustawie z dnia 25 maja 1951 r. — Prawo o notariacie (Dz. U. Nr 36, poz. 276) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W razie niemożności pełnienia czynności przez notariusza prezes sądu wojewódzkiego powierza na ten okres czasu pełnienie czynności notarialnych egzaminowanemu aplikantowi notarialnemu.”;
- 2) w art. 5 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. W przypadkach nagłych kierownik państwowego biura notarialnego może powierzyć na okres najwyżej pięciu dni pełnienie czynności notarialnych egzaminowanemu aplikantowi notarialnemu, o czym bezzwłocznie zawiadamia prezesa sądu wojewódzkiego.”;
- 3) w art. 11 § 1 w pkt 4 skreśla się wyrazy „z przepisanimi egzaminami”, a po pkt 4 dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:

„5) odbył aplikację notarialną.”;
- 4) dotychczasowy pkt 5 staje się pkt 6;
- 5) w art. 11 skreśla się § 2;
- 6) art. 12 uchyla się;
- 7) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. § 1. Od wymagań odbycia aplikacji i złożenia egzaminu notarialnego zwolnieni są:

- 1) profesorowie i docenci prawa cywilnego i postępowania cywilnego polskich szkół wyższych,
- 2) osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze i na stanowiskach sędziowskich co najmniej trzy lata orzekały w sprawach cywilnych,
- 3) osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze oraz pozostawały w ciągu co najmniej trzech lat w Ministerstwie

Sprawiedliwości na stanowiskach związanych z pracą nadzorczą nad państwowymi biurami notarialnymi.

§ 2. Przepisy pkt 2 i 3 § 1 mają zastosowanie, jeżeli od wykonywania wymienionych w nich czynności nie upłynęło więcej niż trzy lata.”;

8) po art. 19 dodaje się nowy rozdział w brzmieniu:

„R o z d z i a ł 3a.

Aplikanci notarialni.

Art. 19¹. Aplikantem notarialnym może być mianowany ten, kto odpowiada warunkom określonym w art. 11 pkt 1 — 4.

Art. 19². Aplikantów mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe i zwalnia Minister Sprawiedliwości.

Art. 19³. § 1. Aplikacja notarialna trwa dwa lata i powinna być zakończona egzaminem notarialnym.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może w poszczególnych przypadkach skrócić aplikację do jednego roku.

§ 3. Egzaminowani aplikanci będą mianowani notariuszami w miarę wolnych stanowisk.

Art. 19⁴. Minister Sprawiedliwości może zaliczyć na poczet aplikacji notarialnej okres pracy na stanowisku aplikanta sądowego, jednak nie dłuższy niż sześć miesięcy, pracownikowi zaś notarialnemu, który ukończył wyższe studia prawnicze, może zaliczyć także okres pracy w biurze notarialnym.

Art. 19⁵. Liczbę aplikantów notarialnych oznacza Minister Sprawiedliwości.

Art. 19⁶. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia organizację aplikacji notarialnej oraz zakres egzaminu notarialnego, tryb jego przeprowadzania i skład komisji egzaminacyjnej.

Art. 19⁷. Przepisy art. 18 i 19 stosuje się odpowiednio do aplikantów notarialnych.”;